

- Girdi?
- Ne!
- Miegi?
- Taip!

Madalena suraukė kaktą. Jei brolis miega – tai kaip jis gali kalbėti? Buvo gruodžio 23-iosios naktis, kambaryje tvyrojo tamsa, o šviesos ruožai ant lubų priminė zebro sėdynę arba pražiotus pabaisos nasrus. Brolis Pjetras jai buvo išaiškinęs, kad nėra ko bijoti, kad tos baltos ir juodos formos – tik šviesos, kurios veržėsi iš gatvės per medinės langinės groteles, bet dabar brolis miegojo, o Madalenos baimė augo.

- Bet, Pjetrai, jei miegi – kaip išeina, kad man atsakai?

Šįkart Pjetras neišsidavė. Tylėjo kaip pelė po šluota. Madalena įtempė ausis: iš gilaus Pjetro alsavimo tikrai galėjai pamanyti, kad jis miega. Kambaryje buvo tylu, tik staiga pasigirdo garsai.

Tik. Tak. Tik. Tak. Tak.

Žingsniai tyloje, tarsi kas batuotas žingsniuotų šaligatviu.

Tik. Tak. Tik. Tak. Tak.

Žingsniai vis artėjo, lėti ir tikslūs. Gal ten buvo koks šlubis. Garsai priminė senovinio laikrodžio tiksėjimą, pakvaišusią pelę, graužiančią siją, ar skudurinės lėlės širdies dūžius. Madalenos kūnu perbėgo šiurpulys.

- Pjetrai? Pjetraii? Pjetraiiii? Prašau, atsakyk! Miegi?

- Taip.

- Bet jei miegi – tai kaip gali kalbėti?

Brolis atšovė:

- Nes aš lunatikas! Ūūūū...

- Meluoji, tu man visai nebaisus. Be to, šitaip kaukia ne lunatikai, o vilkolakiai.

- Ir šmėklos...

- Taip, teisingai, ir šmėklos.

- Vadinasi, aš lunatiko vilkolakio šmėkla. Ūūūūhhh...

Šitaip jis pokštaudavo nuo pat mažumės, bet dabar, sesei užaugus, ją nuo to tik suimdavo juokas.

- Pi, klausyk...

Į brolių ji kreipdavosi Pi visada, kai trokšdavo jo meilumo.

– ...norėjau paklausti: manai, Kalėdų Senelis jau išvyko?

– Mad, įsidėmėk: Kalėdų Senelio nėra, kiek tau turėsiu kartoti?

– Aišku, kad yra.

– Ne, nėra.

– Kas tada atneša dovanas?

– Tėvai.

Abu kone minutę patylėjo. Madalenos galvoje sukosi neįtikimiausios mintys, Pjetras apsvirtė ant pilvo ir apvertė pagalvę, kad skruostu jaustų jos vėną.

– Pi, nepyk, bet kaip Kalėdų Senelis vos per vieną naktį sugeba išdalinti dovanas visiems pasaulio vaikams? Tai juk neįmanoma. Manau, jis išvyksta dar vakarą prieš Kalėdas. Vėlu vėliausiai. Apie gruodžio 23-iają, tai yra dabar. Antraip jis niekaip nesuspėtų.

– Būtent kad nesuspėtų – nes jo nėra.

– Bet jis stebuklingas, nes skrenda. Ir turi roges su elniais, o ne kokius nutriušusius batus kaip tavieji.

– Mano batai visai nenutriušę.

Mad neatsakė. Pjetro futbolo batai iš tiesų buvo nutriušę, ir jis tą žinojo, todėl nebuvo jokio reikalo ginčytis. Juk Kalėdoms pats buvo užsiprašęs „Gold“ modelio „iControl Effect“ futbolo batų su specialiais jutikliais, kurie padeda nuostabiai valdyti kamuolį, nors mama sakė, kad tokie batai kainuoja beprotiškus pinigus. O Madalena troško Stebuklų knygos, tik vienintelė bėda, kad tokia neegzistavo, nes Madalena buvo susikūrusi ją pati. Knyga buvo nuostabi – tuščiais puslapiais, ir jei į ją įrašydavai kokį nors klausimą, būtinai gaudavai atsakymą. Bet mama pasakė, kad tai neįmanoma. Madalena suabejojo: jei, kaip tvirtina mama, Kalėdų Senelis tikrai yra, vadinasi, jis moka daryti stebuklus, o jei moka daryti stebuklus, vadinasi, gali padaryti bet ką, ir jam vieni niekai padovanoti Madalenai Stebuklų knygą. O va jos draugės užsiprašė dovanų planšetinio kompiuterio, kokį turėjo televizijos laidos „Petės meilės“ pagrindinė veikėja, mažoji virėja, savo pagamintais patiekalais visus priversdavusi ją įsimylėti. Bėda ta, kad jai pačiai Petė nepatiko, nes per daug maivydavosi.

Gal Stebuklų knyga ir būtų buvusi smulkmena, bet buvo dar vienas svarbus, ne juokais jai keliantis rūpestis dalykas: laikas. Buvo aišku kaip dieną, kad vienos nakties nepakanka išdalinti dovanas visiems pasaulio vaikams. Nes kiekvienas per Kalėdas ką

nors gauna, netgi suaugusieji ir vargšai, tik patiems vargšiausiems niekada nieko nekliūna, o paprasti vargšai gauna vos po vieną kitą dovaną. Bet kiek pasaulyje yra vaikų? Mokytoja buvo sakiusi, kad Žemėje gyvena beveik septyni milijardai žmonių, taigi, iš akies atmetus suaugusiuosius, Kalėdų Senelis turi išdalinti mažų mažiausiai du milijardus dovanų!!!! Per vieną naktį! Vidutiniškai po dovaną kiekvienam vaikui. Nejmanoma. Net ir per dvi naktis. Gal Pjetras tikrai buvo teisus. Gal Kalėdų Senelis vis dėlto yra tėvai. Nebent...

- Palauk! Viskas aišku! Supratau!

- Kurgi ne. Tu niekada nieko nesupranti.

- Paklausk manęs, kaip jam pavyksta!

- Mad, baik, aš noriu miego.

- Vis-tiek-pa-klausk.

- Kaip-jam-pa-vyks-ta?

- Jam padeda gnomas laikrodininkas.

- Žinoma, kurgi ne. Gnomas laikrodininkas. Ir kas gi yra tas gnomas laikrodininkas?

- Tai gnomas, gyvenantis Kalėdų Senelio namų bokšto laikrodyje. Kūčių vakarą jis išsitraukia krūvą lazdų, žnyplių ir virvių ir pristabdo laikrodžio rodykles, kad laikas sulėtėtų ir Kalėdų Senelis spėtų išdalinti visas dovanas.

- Puiku, šaunuolė. Bet dabar jau miegok, Mad. Dabar vidurnaktis, ir nykštuko laikrodininko išvis nėra.

- Jis gnomas, o ne nykštukas! Ir jis yra. Kaip ir Kalėdų Senelis.

- Labanakt, sesut.

- Labanakt, didysis broli.